

Vi skola lefwa sälla dagar,
 Vi skola lefwa som ett par:
 Ja endast att du ger mig lagar, :.
 Ja endast att du har mig kär.

Om mamma skulle mig förneka
 Att bli ett äkta par med dig,
 Vår kärlek kan hon inte neka, :.
 Om hon förnekar mig din hand.

Nu reser jag till fjerran stränder;
 Adsk, farväl min lilla vän!
 Men rådd mig ej den falska handen, :.
 Den trogna har jag gifwit dig.

När lifwet mig ej mer behagar,
 Och det för mig en plåga är,
 Då vill jag sluta mina dagar, :.
 O Gud! det är hwad jag begär.

Pris: 3 fl. banko.

Stockholm,
 Typografiska Föreningens Boktryckeri,
 1853.

Twå nne
 alldeles nya och förträffliga
 W i f o r .

Den Författa:

Wär-Sång.

Mel.: Nåden han sjunger på bbljan blå, etc.

Hafwet dot öppnar sin mjuka famn
 Och manar mitt harslepp ur hamn;
 Broder min trälbdmd på fjerrgrön strand
 Klagar sitt lidandes qwal;
 Af vinden hans klagan förb till mitt land
 Genljuder kring berg och kring dal!

Dwergen han sjunger en sång så huld
 I qwällen wid strängar af guld,
 Will locka mig qwar wid berg och flod,
 Will döfwa min känslas röst,
 Och will binda mig seg wid årens plog,
 Will söfwa mitt mod i mitt bröst!

Dwergalåten jag lyssnar ej till
 Och broder min rädda jag vill;
 Binder kring medjan mitt tregna bröst,
 Stiger på bbljan den blå,
 Resse sig mot mig af trälar en werld,
 Min broder jag räddar ändå!

Du sol i öster stig upp i blod
 Och ståda min strid och mider mod;
 Sucka du lilla på mjuka ång
 Dig trampa snart trälars trass
 Jag vill dem badda bredwid dig en sång
 Och broder min är ej mer slaf!

Du sköna tärna af språket röjd,
Du yngling af trälöket böjd!
Se ängen i värdräkt klädd så skön,
Hör fågeln i skogen slår,
Ty himlen om frihet har hört er bön
Befriaren hos er nu står!

Vi hvilat en gång wid samma bröst
Och nog känner I broderns röst!
Jag kommer från Sverige, fäderns land,
Att taga med swärd och stång
Er frihet, ert lif utur wäldets hand,
Som sselfherrskat tiden så lång.

Och är du än Swenskt, du Finlands son,
Och språket du talar, ej hån,
Upptag det swärd du från striden gömt
Stå wid min sida med mod,
Wisa, din klinga du än icke glömt
Att färga med Ryssfarnes blod.

Ej femti wintrar samlat sin snö
Och än får ej Swenskheten dö;
Innu ej kommen är löftets dag,
Då du dömdes Rysträl bli.
Jag kommer och slår än ett Marvaslag
Och Swenskt är du åter och fri.

Du wärwind min sång som helsning tag,
Sjung dem befrielsens dag,
De Swenskar, som bo på Finlands kust,
Och Finnen i djupan skog,
Och sjung, jag mig wäpnar till blodig dust
Medan han lör på ålterns plog!

Stilla! o stilla! du bölja blå,
Din längtan mot stranden ej slå:
Som du så högbå min flagg slår ut
Med strimmor af solens guld;
Som du jag längtar att göra ett slut
På trældom och gälda min skuld.

Skulle jag falla i blodig dust
Emot Ryssar på Finlands kust,
Helsa till Sverige ett segrens bud,
För Finland sjung frihets sång.
Våra färger på himlen sjelf för Gud,
Mot Donom ej striden blir lång!

Nu sjung du fogel i slättens lund,
Din wärsång under astonsund;
Skogsfogel, sjung du i bergens skog
Din herrliga kärleksång;
Och du Bonde, följ du nu glad din plog,
Till Finland jag ställer min gång!

Och Wår, dina röda blommor strö
På ängen, nyss hwit utaf snö;
Jag vill strö blommor på fältets ljung,
Herrliga blommor af blod.
Och fruktas för striden än Sverges kung,
Så söker hwar Swenskt den med mod!

Den Andra:

Ålfarens Tankar.

När solen tänder sina strålar,
Med ömhet tänker jag på dig;
När månens astonglans sig målar, :,:
Då är min tanke blott hos dig.

Du war den första som jag älskat,
Du war den första jag tillbad.
För din skull är mitt hjerta fångslat, :,:
Din bild uti mitt bröst jag bär.

Jag kan ej skiljas från din sida,
Mitt hjerta svarar endast nej;
All annan smärta kan jag lida, :,:
Men öfwerge dig kan jag ej.